

Καίτοι ἡ ἀγανάκτησις ἢ μᾶλλον ὁ φόβος καθήμασσε τὰ σπλάχνα της, ἡ κ. Λαμβέρτου δὲν ἠδυνήθη ἐν τούτοις νὰ μὴ συνοδεύσῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς τὴν κομπορρημοσύνην τῆς κόρης της διὰ τῶν ἐξῆς ἐκ φιλοδοξίας προερχομένων λέξεων. — Τῷ ὄντι, ὑπόσον ὥραία στιγμή!

— Ἀκολουθούμενον, ἐννοεῖται, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀδελαΐς, καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης ταύτης ἐπιφωνήσεως: — καὶ ἡ κυρία Μαρκησία δὲ Ῥουσάκ! ὦ! ὁ κ. Δὲ Γραμβάλ θὰ ἐκπλαγῇ μεγάλως.

— Ἐνόμιζα, προσφιλὴς μου Ἀδελαΐς, ὅτι δὲν εἶχες τίποτε πλέον νὰ εἴπῃς περὶ τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ.

— Μῆτερ μου, οὐδὲν ἔχω πλέον νὰ προσθέσω.

Ἡ κ. Λαμβέρτου ἀνέπνευσε.

— Ναί, ἀλλ' ἔχω νὰ προσθέσω ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος. Ἡ ἀναπνοή τῆς κ. Λαμβέρτου, μόλις ἐλευθερωθεῖσα, ἀνεστάλη καὶ αὖθις

— Ἀφοῦ ἤδη ἡ τάξις ἐκάστου ἐγνώσθη, ἔχω νὰ προσθέσω ὅτι ὁ κ. δὲ Γραμβάλ ἔχει καὶ ἄλλο τι χαρακτηριστικόν, ὅπερ ἐλησμονήσατε δεσποινίς, μεταξὺ ὅλων τῶν λαμπρῶν πλεονεκτημάτων, ἅτινα δικαίως τῷ ἐπεδαψιλεύσατε.

— Ποῖον; — ὦ! εἶπατέ μοι. Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ ἄλλο;

— Ὁ κ. δὲ Γραμβάλ εἶναι δεινὸς χαρτοπαίκτης.

— ὦ! ναί. . . ὁ ἀθλιός! εἶπε νοερῶς ἡ κ. Λαμβέρτου, δυσανασχετοῦσα διότι ἤκουε ἀναφερόμενον ἀκαταπαύστως τὸ ὄνομα τοῦ δὲ Γραμβάλ ἐν τῷ μέσῳ πάσης ὁμιλίας.

— Γνωρίζεις λοιπὸν τὸν κ. δὲ Γραμβάλ; ἠρώτησεν ὁ Λαμβέρτος τὸν Γεράρδον.

— Ὅχι, ἀλλ' εἶναι γνωστός. Οἱ πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ἐντὸς τριῶν ἐτῶν ἀπώλεσεν εἰς τὰ λουτρά τοῦ Ὁμβούργου, ἐν ἡμῖσι ἑκατομμύριον φράγκων.

— Ἐν ἡμῖσι ἑκατομμύριον! ἐφώνησεν ἡ Ἀδελαΐς ἐκπεπληγμένη.

Ἡ κυρία Λαμβέρτου συνέθλιβε διὰ τῶν δακτύλων της τὸ ρινόμακτρόν της καὶ κατέσχιζεν αὐτό.

— Ναί! ἐν ἡμῖσι ἑκατομμύριον φράγκων ἐπανελάβεν ὁ Γεράρδος. Εἶναι γνωστὸν προσέτι ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπώλεσεν εἰς τὰ λουτρά τοῦ Σαμβερὸν τριακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας

φράγκων, καὶ ὅτι, ἂν ὁ βαρὼνος δὲ Παρνὼφ ἔλειπε ὅστις τῷ ἐδάνεισε τὸ ποσὸν τοῦτο, θὰ ἐτίναζε τὸν ἐγκέφαλόν του διὰ τοῦ πιστολίου.

Ἡ Ἰουλία σχεδὸν ἠκούσθη ψιθυρίζουσα. «Θεέ μου! ὦ! Θεέ μου!»

— Εἶναι προσέτι γνωστὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος μετὰ σκληρότητος τόσῳ μᾶλλον ἀνηλεοῦς, καθ' ὅσον δὲν εἶχε οὔτε τὴν συναίσθησιν αὐτῆς, ὅτι ἐπώλησε ὅλα τὰ ἐν Βρετανίᾳ κτήματα του, ὅλας τὰς ἐπὶ τῶν σιδηροδρόμων μετοχάς του, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν πολυτελῆ πινακοθήκην του συνισταμένην ἐξ ἰταλικῶν πολυτίμων εἰκόνων τὰς ὁποίας οἱ πάντες ἐθαύμαζον εἰς τὸ ἐν Βλανημενίλ μέγαρον αὐτοῦ, καὶ πάντα ταῦτα, ὅπως ἀποτίσῃ τὰς ἐκ τοῦ χαρτοπαίγνιου ὀφειλάς του.

— Πάθος ὀλέθριον! θὰ τὸν ρονεύσῃ! ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν τρεμόντων χειλέων της ἡ Κυρία Λαμβέρτου,

— Δὲν διστάζω νὰ πιστεύσω ὅσα λέγετε περὶ τῆς εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον μανίας τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ, ὅταν παραβάλλων τὰς φήμας ταύτας πρὸς τι συμβεβηκός. . .

— Ποῖον συμβεβηκός; ἠρώτησεν ἡ Κ. Λαμβέρτου, μὴ δυναμένη νὰ ἀναστείλῃ τὴν ἐρεθισθεῖσαν περιέργειάν της.

— Θέλω σὰς εἶπει μετ' ὀλίγον.

— Τὸ ὀλίγον τοῦτο θὰ ἦναι αἰὼν ὀλόκληρος, ἐσκέφθη ἡ Κ. Λαμβέρτου.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς, αὐδεὶς χορεύει ἐλαφρότερον τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ. Μαγεία εἶναι νὰ χορεύῃ τις μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Λαμβέρτος ὤθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν Γεράρδον καὶ ἐδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν Ἀδελαΐδα λέγων:

— Φόνευσέ την λοιπὸν! φόνευσέ την!

— Ἄφες πρῶτον νὰ νυμφευθῶμεν, διότι τότε δυνατόν νὰ ἀπαλλαγῶ τῆς ποινῆς τῶν Νόμων. ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος.

— Εἰσθε ὅλοι τῷ ὄντι χαριέστατοι, ἀλλὰ λησμονεῖτε ὅτι ἡ ὥρα τῆς διὰ Φονταινεβλώ ἀναχωρήσεώς μου πλησιάζει.

— Ἀγαπητέ μοι Λαμβέρτε, μόλις εἶναι ἑπτὰ ὥραι. . .

— Ἐ λοιπὸν! θὰ ἀναχωρήσω ἀκριβῶς τὴν ὀγδόην διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης τῶν ἀδελφῶν Ζολιβέφ.

— Ἦτις θὰ διαβῇ ἐντεῦθεν μετὰ πέντε λεπτά, ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς ἀτραποῦ.

— Βεβαίως, προσφιλής μου Ἀδελαΐς, ἀλλὰ δὲν ἐγευματίσαμεν εἰσέτι . . . καὶ μόλις ἔχομεν μίαν ὥραν καιρόν. Ἄς γευματίσωμεν λοιπὸν ἀμέσως.

Ἦ Κ. Λαμβέρτου ἐπλησίασεν εἰς τινὰ πᾶσαλον ἐστηριγμένον ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου, ἔσυρε κρῖκόν τινα, διὰ δὲ τῆς ἑλξεως ταύτης ἐδονήθη τὸ σιδηροῦν ἐλατήριο κωδονίσκου. Ὑπνρέτης τις ἐνεφανίσθη.

— Θὰ γευματίσωμεν ἐνταῦθα, τῷ εἶπε· μεταφέρετε τὴν τράπεζαν ἐδῶ.

— Θὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ διαταγαὶ τῆς κυρίας.

— Ἐχει καλῶς· τότε ἐτοιμάσατε.

Ὁ Λαμβέρτος ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀποχωροῦντα ὑπνρέτην.

— Λουδοβίκε;

— Κύριε;

— Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ σου, φέρε μοι τὸ ἐπανοφώριόν μου, τὸν ὁδοιπορικόν μου πῖλον καὶ τὰ χειρόκτιά μου.

— Καὶ τὰ δύο πιστόλια, ἐπρόσθεσεν ὁ Γεράρδος, τὰ ὅποια εἶναι ἐπὶ τῆς ἐστίας. Πρόσεχε, διότι εἶναι γεμισμένα.

Ὁ ὑπνρέτης ἀπεχώρησε.

— Νὰ λάβῃς μετὰ σοῦ τὰ πιστόλια ταῦτα, εἶπεν ὁ Γεράρδος τὸν Λαμβέρτον. Ἀπὸ τοῦ μέρους εἰς ὃ θὰ καταβῇς τῆς ἀμάξης, ὅπως ἀφίχθῃς εἰς τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας, πρέπει νὰ διέλθῃς πτέρυγάν τινα τοῦ δάσους, ἥτις δὲν εἶναι τόσο ἀσφαλής.

— Τότε μὴ φύγετε! μὴ φύγετε εἰμὴ αὐριον, ἀνέκραξεν ἡ Ἀδελαΐς. Δάσος ὅπερ δὲν εἶναι τόσο ἀσφαλές, δὲν εἶναι παντάπασι ἀσφαλές.

— Φίλτατέ μοι, προσέθετο ἡ κυρία Λαμβέρτου, συνενῶ κ' ἐγὼ τὰς παρακλήσεις μου μετὰ τὰς παρακλήσεις τῆς κόρης μου. Ἐάν ἡδύνασο νὰ ἀναβάλῃς δι' αὐριον . . .

— Ἀδύνατον!

— Πάτερ μου . . .

— Καὶ ἦτο ἀνάγκη, Γεράρδε, νὰ ζητήσῃς τὰ πιστόλια, νὰ ἀναφέρῃς περὶ τοῦ δάσους! Ἡ Ἀδελαΐς τὴν στιγμὴν ταύτην φαντάζεται ὅτι ἀναγινώσκει εἰς τὴν εφημερίδα τῶν Δικαστηρίων. «Χθὲς, ἐντιμὸς τις ἐργοστασιάρχης—νοὶ κινδυνεύοντες ἐργοστασιάρχαι εἶναι ἐντιμοὶ—ἐκ Φρομονβίλλης, διέβλινε δένδρου στοιχείαν τινα τοῦ δάσους Φονταίνεβλώ, ὅτε καί φημι εἶδεν ἐξερχομένους ἐκ τινος συστάδος

υδένδρων δύο ἀνθρώπους ἀποτροπαίου φυσιογνωμίας . . .»

Ἡ Ἀδελαΐς, συνάψασα τὰς χεῖρας ἐφώνησε διὰ τόνου μεστοῦ ἀπελπισίας.

— ! Θεέ μου! Θεέ μου! ὁ πατήρ μου ἐχάθη!

— Τί ἔλεγον; Μωρὰ, εἶναι ἀπλὴ ὑπόθεσις. Ἴδου τὰ κατορθώματά σου, Γεράρδε. Ἐλα Ἀδελαΐς, ἐνθαρρύνθητι. Δὲν θὰ με φονεύσωσι, σοὶ τὸ ἐγγυῶμαι. Θέλεις νὰ σοὶ ὑπογράψω ἐν ἄλλο γραμματίον περὶ τούτου;

Δύο ὑπνρέται φέροντες πορτοκαλλόχρουν ἐνδυμασίαν εἰσῆλθον εἰς τὸ περίφραγμα τῶν Λειριῶν, φέροντες μακρὰν τράπεζαν πολυτελῶς ἐστρωμένην, ἐφ' ἧς ἔκειντο κηρία ἀναμμένα, χειρόμακτρα κεντητὰ, ἀργυρᾶ κομψώτατα σκεύη, ἐκλεκτὰ ἐδέσματα καὶ πλεῖστα παρακολουθήματα, μαρτυροῦντα τὴν φιλοκαλίαν καὶ τὴν εὐπορίαν τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ ἐργοστασίου τῆς Φρομονβίλλης. Πᾶς τις ἤνόει ὅτι μετέφερον ἐν τῇ μικρᾷ τῶν ἀποικίᾳ, ἐν τῇ εὐμνηχάνῳ αὐτῶν κυψέλῃ τὰς ἀριστοκρατικὰς συνηθείας τῆς παρισινῆς ζωῆς. Ἐκ τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τάξεως, ἐκ τῆς σοβαρότητος δι' ἧς αὕτη ἐτελεῖτο, ἐκ τῆς παραδειγματικῆς καθαρότητος τῶν ὑπνρετῶν, ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὕρισκετο εἰς Παρισίους. Οἱ γνωρίζοντες τὸ πρότερον μὲν περιφανές, ἀκολουθῶν δὲ δυσχερές παρελθὼν τῶν δύο συνεταίρων, θὰ ἠσθάνοντο αἶσθημα χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως βλέποντες, διὰ τῆς οἰκιακῆς ταύτης εἰκόνας, τὴν θέσιν ἣν οὗτοι εἶχον ἀνακτήσει διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς δραστηριότητος καὶ τῆς οἰκονομίας. Εἶχον ἀνυψώσει, οὕτως εἶπεῖν, τὴν Εὐγένειαν αὐτῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ θριαμβευτικῇ πάλῃ κατὰ τῶν προσκομιμάτων νέας ὑπάρξεως· καὶ εἶχον λαμπρύνει τὸν θυρεὸν τῶν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐμπορικῆς δραστηριότητος ἥτις ἔχει καὶ αὕτη τοὺς ἀγῶνάς της, τοὺς κινδύνους της καὶ τὰς θανασίμους πληγὰς της. Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ ἴδωσιν αὐτοὺς οἱ προσπάτορές των, ἀφοῦ ἤθελον πρὸς στιγμὴν τοὺς ἀτενίσαι σοβαρῶς, ἤθελον τοὺς τείνει τὴν χεῖρα, λέγοντες: Ἄμπρός, τέκνα ἡμῶν, θάρρος! ὅ,τι πράττετε δὲν εἶναι ἄμεινον ἡμῶν· ἀλλ' εἶναι καλόν!»

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Λαμβέρτου Λουδοβίκος ἐπανῆλθε φέρων τὰ χειρόκτια, τὸ ἐπανοφώριον, τὸν ὁδοιπορικόν πῖλον τοῦ κυρίου του καὶ τὰ πιστόλια τοῦ Γεράρδου· ὑποκλιθεὶς δὲ εἶπε:

— Κυρίκ, τὰ πάντα ἔτοιμα.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἐφώνησε φαιδρῶς ὁ Λαμβέρτος· εἰς τὴν τράπεζαν! δὲν ἔχομεν καιρόν. Ἡ ἄμαξα τῶν ἀδελφῶν Ζολιόεφ δὲν περιμένει, τὸ γνωρίζετε.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἐπανελάθεν ὁ Γεράρδος προσφέρων τὸν βραχιονά του εἰς τὴν κυρίαν Λαμβέρτου, ὅπως ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχιονά τοῦ πατρὸς της.

Ἀποθέσας ἐπὶ τῆς γλῆς τὸ ἐπανορώριον, τὸν πῖλον, τὰ χειρόκτια καὶ τὰ πιστόλια, ὁ θαλαμηπόλος ἀπεχώρησε.

Ἐν ᾧ οἱ τέσσαρες συνδαιτυμόνες ἐγευμάτιζον, ὁ Λαμβέρτος προσφέρων ποτήριον οἴνου εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς πάντας εἶπε:

— Τί φρονεῖτε διὰ τὸ μέγαρον τοῦ Βλανημιαί, περὶ τοῦ ὁποῖου πρὸ ὀλίγου ὁμιλοῦμεν, διὰ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μέγαρον τοῦ Κ. δὲ Γραμβάλ;

Τὴν φορὰν ταύτην, ἀγωνιώσα καὶ εἰς ἄκρον τεταραγμένη ἡ Κ. Λαμβέρτου εἶπε καθ' ἑαυτήν:

— Καὶ πάλιν ἐκεῖνος! καὶ πάλιν ὁ Κ. δὲ Γραμβάλ!

Καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ ἀφίση νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν της τὸ ποτήριον ὅπερ ὁ σύζυγός της τῇ προσέφερε.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ἡ ΘΗΡΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ.

Ὁ Ἴπποπόταμος, τὸ δυσμορφότερον πάντων τῶν θηρίων, πλεονάζει ἰδίως καθ' ὅλην τὴν μεσημβρινὴν Ἀφρικὴν καὶ ζητεῖ πάντοτε πρὸς κατοικίαν του τὰ εὐφορώτερα ἀκρωτήρια αὐτῆς. Ὅταν τὸ θηρίον τοῦτο φαίνεται ἐκ πρώτης ὀφθαλμοφανείας ἀνεπιτήδειον, τσοῦτον ἀξιοθαυμάσιως δύναται νὰ νήχεται καὶ νὰ βυθίζεται καὶ, τὸ περιεργότερον, νὰ βαδίζει ἐπὶ ὥρας εἰς τὸν πυθμένα τῶν ποταμῶν ὡς νὰ εὕρισκετο εἰς τὴν ξηράν.

Ὁ Ἴπποπόταμος ἔχει ἐπιβλαβὴ τινὰ ἰδιοτροπίαν, δηλαδή ὅποταν θὰ ἐξέλθῃ τῶν ὑδάτων πορεύεται ἀμέσως πρὸς τοὺς καλλιεργημέ-

νους ἀγρούς καὶ καταστρέφει διὰ τῶν ποδῶν τὰ σπαρτά· ἀλλ' οἱ κάτοικοι δὲν δύνανται νὰ τὸν καταδιώξωσιν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ὡς μὴ ἔχοντες πάντα τὰ ἀπαιτούμενα μέσα.

Ἡ θήρα τῶν Ἴπποποτάμων εἶναι λίαν ἐπιφοβὸς καὶ ἐπικίνδυνος συνάμα, διότι μόλις παρατηρήσῃ τὸ θηρίον τὸν θηρευτὴν μέλλοντα νὰ τοξεύσῃ ὀρμᾷ κατ' αὐτοῦ καὶ ἢ τὸν κατασυντρίβῃ μὲ τοὺς πόδας του ἢ τὸν φονεύῃ σφίγγων τὸν λαιμὸν του διὰ τοῦ εὐρέως στόματός του.

Ἐν τούτοις πάντοτε ἐπιχειροῦσιν νὰ ἐξέλθωσι θηρευταὶ πρὸς θήραν τῶν Ἴπποποτάμων.

Τὰ ὅπλα δι' ὧν συνήθως φονεύουσι τὰ θηρία ταῦτα εἶναι:

1) Ἡ ἄρπη (εἶδος δρεπάνης), ἥτις εἶναι ὁμοία μὲ τὴν ἄρπην ἣν μεταχειρίζονται κατὰ τῶν κροκοδείλων μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ τῶν κροκοδείλων ἔχει τὴν αἰχμὴν ὀξυτέραν.

2) Ἡ ἀγκυρίς, ἥτις εὕρισκεται ἐξ δακτύλους κάτωθεν τῆς αἰχμῆς τῆς ἄρπης.

3) Ἡ λόγχη καὶ

4) Σχοινίον πολλὰ ἰσχυρόν.

Διαθέτουσι δὲ πάντα ταῦτα ὡς ἑξῆς:

Εἰς μὲ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ σχοινίου δένουσι τὴν ἄρπην ὀλίγον κάτωθεν τῆς ἀγκυρίδος, εἰς δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον κώδωνα κατασκευαζόμενον ἐξ ἐλαφροῦ ξύλου, ὅπως δεικνύει εἰς τὸν θηρευτὴν τὴν διεύθυνσιν τοῦ θηρίου ἐντὸς τῶν ὑδάτων μετὰ τὴν προσβολήν. Ὁ θηρευτὴς λαμβάνει διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν ἄρπην, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου καὶ τὸν κώδωνα ἐπὶ δὲ τῶν πλευρῶν του κρεμᾷ τὴν λόγχην. Οὕτως ὅπλισμένος βαδίζει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ θηρίου, τὴν μὲν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ εἰς τὰς νήσους ὅταν κοιμᾶται, τὴν δὲ νύκτα ἐνεδρεῖται πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἕως ὅτου ὁ Ἴπποπόταμος ἐξέλθῃ, κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν εἰωθός, καὶ ἀρχίσῃ τὸ καταστρεπτικόν του ἔργον ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων γαιῶν. Ἀμα ὁ θηρευτὴς παρατηρήσῃ τὸν Ἴπποπόταμον ἐξερχόμενον τῶν ὑδάτων πλησιάζει πρὸς αὐτὸν εἰς ἀπόστασιν ἑξ ἢ ἐπτὰ βημάτων καὶ ρίπτει πρῶτον τὴν λόγχην· καὶ ὅταν ἴδῃ ὅτι κτύπημα δὲν ἐπέτυχε καιρίως, ρίπτει καὶ τὴν ἄρπην μετὰ μεγάλης ὀρμῆς δυνάμεως, ἵνα εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ σώματος καὶ ἡ ἀγκυρίς. Μετὰ ταῦτα ὁ θηρευτὴς ρίπτεται χαμικὶ καὶ προσπαθεῖ παντοίαις δυνάμεσι νὰ κρατήσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ θηρίου, ἀλλὰ τοῦτο ἀποβαίνει ἀδύνατον, καθότι ὁ Ἴπποπόταμος